

UTDRAG AV STATSMINISTER ODVAR NORDLIS FOREDRAG VED
TELEMARK ARBEIDERPARTIS ÅRSMØTE, PORSGRUNN 8. APRIL 1978

Regjeringen besluttet i går å etterkomme en ny anmodning fra FN's generalsekretær om å stille ytterligere om lag 250 norske soldater til rådighet for FN's fredsbevarende styrke i Libanon. Med denne forsterkning vil vi om kort tid ha rundt 1000 norske soldater i tjeneste der nede. Dette er det høyeste antall militære mannskaper som Norge noen gang har hatt ute i FN's tjeneste.

Når Regjeringen har sagt ja til de anmodninger vi har mottatt fra De forente nasjoner, har dette vært en naturlig oppfølging av norsk FN-politikk og norsk Midt-Østen-politikk.

- 2 -

Det har alltid vært et grunnleggende trekk i norsk utenrikspolitikk å støtte verdensorganisasjonen. Med sine svakheter og ufullkommenheter er De forente nasjoner det eneste verdensomspennende organ vi har som

kan påvirke forholdene i verden i de vanskelige spenningsfelt mellom krig og fred.

Når Sikkerhetsrådet har besluttet at De forente nasjoner skal engasjere seg for å gjenopprette fred i det krigs- og konfliktrammede område i Midt-Østen, er det derfor en naturlig konsekvens at Norge følger en anmodning om å medvirke i de styrker som settes opp.

Norge har tatt en ^{upartisk} holdning til konflikten i Midt-Østen. Vi har gode forbindelser med begge parter. Vi tror at vi herved kan yte et bidrag til å styrke fredens sak. Partene i Midt-Østen har godtatt Norge som en upartisk deltaker i FN-styrkene.

I tillegg til den norske styrken er det nå i Libanon FN-avdelinger fra Frankrike, Sverige og Iran, de to sistnevnte på midlertidig basis. Nye avdelinger fra Nepal og Senegal vil slutte seg til dem i løpet av april. Det arbeides med å utvide styrken med kontingenter fra andre land.

Forutsetningen for den norske medvirkingen i FN's styrke i Libanon er at de stridende parter følger henstillingene fra Sikkerhetsrådet om å trekke seg tilbake fra stridsområdene i Sør-Libanon. Det ligger i dette en sterk oppfordring til regjeringen i Israel, og til lederne for de palestinske nasjonalistorganisasjoner å følge opp denne henstilling. Jeg kan ikke se at noen parter vil vinne på å bevare en krigstilstand i disse områder. Det vil være et beskjedent men betydningsfullt bidrag til fred å følge henstillingene fra Sikkerhetsrådet. På denne forutsetning vil de norske avdelingene kunne være med på å få realisert dette viktige trekk.

Når jeg har presisert den forutsetning som Den norske

regjerings vedtak bygger på, ligger det i dette også den naturlige følge at hvis krigshandlingene mellom de to parter skulle blusse opp i de områder hvor norske avdelinger er stasjonert, vil vi måtte vurdere om det er noe grunnlag lenger for å ha stasjonert vårt personell der.

Fredsbevarende styrker fra FN har aldri noen lett oppgave. De skal opptre på skillelinjen mellom stridende parter. Det er aldri noen takknemlig og enkel oppgave. Den krever fasthet, taktfullhet og ansvarsfølelse. Jeg tror vi allerede nå med sikkerhet kan si at den nye oppgaven vi har påtatt oss å være med å løse, er vanskeligere enn dem vi tidligere har vært med på. Her er det ikke klare frontlinjer, her er det ikke to lett synlige nasjonale armeer som skal holdes fra hverandre. Artiers bitterhet og fiendskap mellom

folkegrupper i Midt-Østen har skapt en vanskelig atmosfære.

Vi har i disse dager sett at våre mannskaper lett kommer opp i farefulle omstendigheter. Etter de rapporter vi har mottatt har befal og mannskaper vist en meget god evne til raskt å omstille seg til nye og vanskelige forhold de skal tjenestegjøre under.

Jeg vil gjerne gi min anerkjennelse for hvor raskt og effektivt styrken er kommet på plass, og for den gode holdning / ^{mannskapene} har utvist i disse første vanskelige dagene.

Sør-Libanon er bare ett av de brennbare områder i Midt-Østen. Hele området er fullt av mer eller mindre brennbare konfliktsteder. Mange har oppfattet forholdet mellom Israel og Egypt som nøkkelen til å kunne løse dette vanskelige

internasjonale problemet. Etter det dristige initiativ fra den egyptiske president Sadat levde verden i en del uker i et gryende håp om at forhandlinger mellom Israel og Egypt kunne være åpningen til en generell fredsdrøfting og fredsslutning i området. De hendinger som førte til den israelske okkupasjon av det sørlige Libanon satte en brå stopper for disse håpene. Men likevel, når nå røyken fra disse kamphandlingene begynner å drive vekk, må vi på ny understreke ønsket om og troen på at de to parter på ny vil kunne ta opp sine viktige forhandlinger. Når disse samtaler blir ført videre og hvis de kan lede til mer omfattende fredsdrøftinger hvor også de andre partene i konflikten kan delta, kan vi gjøre oss håp om en varig fred i denne del av verden.